

Arrest

nr. 170 523 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 juli 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 juli 2015, inzake verzoeksters asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 augustus 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten ,

naam : [T. A.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Ethiopië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 23 juli 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Op 24 augustus 2015 tekent verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beroep aan tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 juli 2015

1.5. Bij arrest nr. 160 377 van 19 januari 2016 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de ontvankelijkheid

In een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep werpt verweerder in de nota met opmerkingen op dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij het beroep. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij wijst hierbij ook op het bepaalde in artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde bepalingen, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoekster op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Hij merkt op dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt en stelt, onder verwijzing naar zijn bespreking van de middelen, dat een schending van een hogere rechtsnorm niet aannemelijk wordt gemaakt. Hij wijst er ook op dat een grief betreffende de uitvoering van de bestreden beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring ervan.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster de schending inroept van hogere rechtsnormen, met name de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad. Er kan niet zonder

meer worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 1 van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, van de richtlijnen 2008/115/EG, 2005/85/EG en 2004/83/EG, van de artikelen 7, 48, 48/1, 48/2, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Vreemdelingenwet (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van *“het motiveringsvereiste”*, van het gelijkheidsbeginsel, van het fair play-beginsel en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur en algemene rechtsbeginselen”*. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat een bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd terwijl ter zake de asielprocedure nog geacht werd te lopen, nu er reeds beroep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat asiel is aangevraagd. Dat het bevel in ieder geval werd uitgevaardigd tijdens de beroepstermijn van dertig dagen na beslissing van het CGVS. Dat een bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd lopende de asielprocedure.

Dat voorzover in zake het asiel de bestreden beslissing wordt vernietigd of hervormd dit noodzakelijk tot de annulatie van het bevel tot verlaten grondgebied zal dienen te leiden.

Dat de bestreden beslissing volgende rechtsregels schendt : de motiveringsverplichting, artikel 2 en 3 van de motiveringswet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 48, 48,1, 48,2, 48,3 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van de conventie van Genève, artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, schending van het gelijkheidsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het fair-play principe, schending van artikel 6, 8 en 13 van het E.V.R.M.

Dat artikel 6 en 13 van het E.V.R.M. geschonden worden. Dat artikel 13 van het E.V.R.M. direct werking heeft. Dat artikel 6 en 13 van het E.V.R.M. effectieve rechtsbescherming opleggen in vluchtelingen zaken (E.H.R.M. MATTHEWS/ Verenigd Koninkrijk, nr. 24833/94, ' 34, CEDH, 1999-1; E.H.R.M. CONKA/België nr. 51564/99 van 5 februari 2002 (www/echr.coe.int. ; advies 5/10/1999, Journal des Procès, n 378, 15/10/1998, 8 et 9) ; Raadkamer Bergen, 15 februari 1995, T.V.R., 1995, 164, die stelt dat door een vrijheidsberoving de betrokkene ontbloot wordt van het nut van de door hem aangespannen procedure). Dat op 7 juni 2012 bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd terwijl ter zake de asielprocedure nog liep. Dat asiel is aangevraagd. Dat de asielaanvraag nog steeds aanhangig is, gelet op het beroep bij de RVV ingesteld en nog hangende is. Dat het bevel werd terwijl de asielaanvraag geacht werd om nog aanhangig te zijn bij het CGVS en werd uitgevaardigd tijdens de beroepstermijn van dertig dagen na beslissing zoals medegeeld in het bevel tot verlaten grondgebied. Dat een bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd lopende de asielprocedure. Dat deze effectieve rechtsbescherming niet wordt gegarandeert het moment dat er een bevel tot het grondgebied is, waardoor men kan worden verwijderd van het grondgebied en al illegaal het recht kan verliezen op sociale steun, hetgeen iemand die beroofd wordt van bestaansmiddelen zou kunnen dwingen het grondgebied te verlaten en aldus zijn rechten puttend uit de asielprocedure opgevend. Dat het Arbitragehof reeds oordeelde het niet langer garanderen van sociale hulp het recht op effectieve rechtsbescherming verhinderde (Arbitragehof nr. 43/98 van 22/4/1988, B.S. 29/4/1998, 13348). Dat de Raad van State reeds stelde in asielzaken dat er in beginsel geen belang is bij het voeren van een procedure waarbij de betrokkenen reeds gerepatrieerd zijn (RvSt. dd. 20 november 2002 nr. 112.688 inzake Tichonov/ Staat en de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen).

Dat de richtlijn 2008/115/EG van 16/12/ 2008 (publicatieblad Europese Unie L 348/98 van 24/12/2008) en de richtlijn 2005/85/EG van 1/12/2005 geschonden zijn nu er een bevel tot verlaten van het grondgebied werd uitgevaardigd zonder het verloop van de asielprocedure af te wachten, nu een persoon als gevolg van het bevel als illegaal wordt beschouwd, daar waar het verboden is zulks te doen lopende de procedure of lopende de beroepstermijn.

Dat de Raad van State oordeelde dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat deze

rechtspraak naar analogie kan toegepast worden in de situatie waarin een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt uitgevaardigd daar waar de asielaanvraag nog loopt of de beroepstermijn nog loopt. Dat de artikelen die het asiel en de subsidiaire bescherming regelen dan geschonden zijn, zijnde de artikelen 48, 48,1, 48,2, 48,3 van de vreemdelingenwet geschonden zijn alsmede ook artikel 1 van de conventie van Genève artikel gelet op artikel 48 van de vreemdelingenwet in ieder geval van toepassing.

Dat de motiveringsverplichting geschonden is zoals bepaald door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 op de uitdrukkelijke motivering door een bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren gelet op het verzoek artikel 9,3 (RvSt. 1 februari 1996, T.V.R., 1996, 1, p. 67). Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991). Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite, nu de bestreden beslissing geen motieven bevat en niet materieel gemotiveerd is in zake de kwestie waarom een bevel tot verlaten tot het grondgebied zou kunnen uitgevaardigd worden zo de asielprocedure nog loopt of de beroepstermijn nog loopt. Dat immers op 7 juni 2012 bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd terwijl ter zake de asielprocedure nog liep. Dat asiel is aangevraagd. Dat de asielaanvraag nog steeds aanhangig is, gelet op het beroep bij de RVV ingesteld en nog hangende is. Dat het bevel werd uitgevaardigd tijdens de beroepstermijn van dertig dagen na beslissing van 30 mei 2012. Dat een bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd lopende de asielprocedure.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn overeenkomstig art 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en artikel 2 en 3 van de motiveringswet (wet van 29 juli 1991)

Dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenzaken in de asielprocedure nog steeds loopt, daar waar het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verlaten reeds geruime tijd uitgevaardigd werd. Dat hierdoor artikel 1 van het verdrag van Genève geschonden wordt. Dat artikel 1 van de Conventie van Genève directe werking heeft en aldus elke bepaling die hier mee in strijd is niet kan worden toegepast (Raad van State Frankrijk dd. 16 januari 1981 en 27 maart 1981 (toegepast door de latere rechtspraak van de Commission de recours de réfugiés), Journal de Droit international (Clunet) 1981, 588, Daaloz-Sirey, 1981, 250; Raad van State Nederland, dd. 17 juli 1978, R.V. 178, nr. 76, vaste rechtspraak sindsdien; zie ook BOSSUYT, M. " Enkele beschouwingen bij de nieuwe asielwet van 6 mei 1983" in FOGLETS, M.C.en PARMENTIER, S., De nieuwe Vreemdelingenwet, 1993,81). Dat de het non-refoulement beginsel kan geschonden worden, wanneer de vreemdeling een vluchteling blijkt te zijn, ingeval van weigering op formele gronden (BOSSUYT, M., "Het Arbitragehof en de opschortingsmogelijkheid door de Raad van State van de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatslozen" in DE FEYTER, K., FOGLETS, M.C, HUBEAU, , B., Migratie en Migrantenrecht, 1, 1995, 90, noot 90). Dat artikel 52, 4 van de vreemdelingenwet aldus niet kan worden toegepast. Dat artikel 1 van de Conventie van Genève om diezelfde redenen verbiedt dat een bevel tot verlaten van het grondgebied zou worden uitgevaardigd, waardoor de betrokkene illegaal wordt en vatbaar voor repatriëring en waardoor ook de sociale hulpverlening zou komen te vervallen. Dat dit verdrag van directe werking is en trouwens in ieder geval van toepassing gelet op artikel 48 van de vreemdelingenwet

Dat de procedure voor het CGVS nog loopt nu er geen betekening was voor het bevel tot verlaten van het grondgebied en in ieder geval nog liep op het moment van de betekening, de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenzaken in de asielprocedure nog steeds loopt, daar waar het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verlaten reeds geruime tijd uitgevaardigd werd. Dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied voortijdig te vroeg werd uitgevaardigd nu de beroepstermijn voor de procedure of nu de procedure tot erkenning vluchteling/subsidiaire bescherming aanhangig is. Dat het fair-play-beginsel de overheid verbiedt om voortijdig of Laattijdig beslissingen te nemen. Dat aldus het fair play beginsel, door de bestreden maatregel, geschonden wordt (Cfr., LAMBRECHTS, W., Geschillen van Bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, 77; RvSt., Hoei, nr. 21.055., 20 maart 1981, R.W., 1981-82, 162; RvSt., Boechhout, nr. 20.040, 15 januari 1980; RvSt., Joos, nr. 20.080, 29 januari 1980), nu met overdreven spoed gehandeld is. Dat het schenden van een rechtsregel van behoorlijk bestuur zoals het Fair-play beginsel een schending van het recht is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van Bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, 71 juncto 77).

Dat het voor de administratieve overheid mogelijk is, om de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als het ware voor te zijn of het zelfs het beroep voor te zijn, hetgeen een schending uitmaakt van art. 6 van het E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel dat de wapengelijkheid garandeert. Dat het aldus voor de overheid mogelijk is om het nut van een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van nut te onthouden. Dat aldus ook art. 13 van het E.V.R.M., verdragsbepaling met directe werking, geschonden wordt, nu aan verzoeker lopende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen enkele rechtsbescherming geboden wordt.

Dat dient bemerkt te worden dat zelfs wanneer de overheid naderhand een verlenging van termijn zou toestaan dit geen recht inhoudt. Dat dit gewoon een beslissing zou zijn die een overheid kan nemen zonder dat er een verplichting is gelet op het bevel tot verlaten grondgebied. Dat éénmaal het bevel definitief de verzoekende partij geen rechten heeft en enkel gedoogd wordt. Dat daarvoor de verzoekende partij eventueel gedoogd wordt. Dat de rechtspositie van de verzoekende partij definitief verzwakt is zo er geen beroep wordt ingesteld. Dat eventuele later bevelen niet kunnen worden bestreden zo dit bevel definitief wordt. Dat meer nog de artikelen 2 en 6 van de opvangwet (de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012) voorzien in een terugkeer. Dat artikel 6 van de opvangwet voorziet bij bevel tot verlaten van het grondgebied in de overdracht van een dossier aan dienst vreemdelingenzaken met het oog op gedwongen terugkeer naar de dienst Vreemdelingenzaken met daarbij ook een voorzieningen van een gedwongen plaats van inschrijving. Dat in die zin overeenkomstig wettelijke bepalingen het bevel tot verlaten van het grondgebied reeds uitgevoerd wordt.

Dat er bovendien een beroep wordt ingediend tegen een negatieve beslissing waarbij een ander verzoek overeenkomstig artikel 9 ter onontvankelijk werd verklaard. Dat thans het zo is dat ook wanneer twee beslissingen samen worden uitgevaardigd het zo is dat men in afzonderlijke akten beroep dient in te dienen.

Dat zo een bevel tot het verlaten van het grondgebied tesamen wordt uitgevaardigd met een negatieve beslissing inzake artikel 9 ter van de vreemdelingenwet het tesamen uitgevaardigde bevel tot verlaten van het grondgebied voorwerp dient te zijn van schorsing/annulatie (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 maart het arrest nr.100 322 in de zaak met nr. 116 539)

Dat het bevel tot verlaten van het grondgebied steunt samen werd uitgevaardigd en steunt op de beslissing in zake de medische regularisatie, namelijk deze waarbij een dergelijk verzoek onontvankelijk werd verklaard.

Dat in zoverre de beslissing in zake het verzoek vluchteling verklaard te worden geannuleerd wordt dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat alsdan de beslissing niet langer kan gemotiveerd zijn en ook niet kan berusten op de ingeroepen materiele wetgeving.

Dat er dan ook een schending van artikel 10 van het K.B. van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) is.

Dat beslissing niet gemotiveerd is en niet voldoet aan het materieel motiveringsvereiste.

Dat hierdoor de beslissing niet gemotiveerd is en een schending uitmaakt van artikel 3 van het E.V.R., de Europese richtlijn 2004/83/EG en , nu deze rechtsregels zoals opgegeven in de bestreden beslissing verkeerd geïnterpreteerd zijn nu er wel degelijk ziektes zijn die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite, nu de bestreden beslissing geen motieven bevat en niet materieel gemotiveerd is in zake de kwestie waarom een bevel tot verlaten tot het grondgebied zou kunnen uitgevaardigd worden zo de asielprocedure nog loopt of de beroepstermijn nog loopt. Dat immers op 7 juni 2012 bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd terwijl ter zake de asielprocedure nog liep. Dat asiel is aangevraagd. Dat de asielaanvraag nog steeds aanhangig is, gelet op het beroep bij de RVV ingesteld en nog hangende is. Dat het bevel werd uitgevaardigd tijdens de beroepstermijn van dertig dagen na beslissing. Dat een bevel tot verlaten grondgebied werd uitgevaardigd lopende de asielprocedure."

3.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd dat verzoekster op 23 juli 2015

door de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State inzake de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl bij het bestuur nog een verblijfsaanvraag op grond van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet hangende was, is in deze ook niet dienstig. In casu was in eerste aanleg ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds een beslissing inzake de asielaanvraag genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster geeft aan dat de procedure voor de commissaris-generaal nog liep op het ogenblik dat verweerder overging tot het nemen van de thans bestreden beslissing. Dit gestelde kan evenwel niet worden bijgetreden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers, zoals dit ook correct wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat door de commissaris-generaal reeds op 23 juli 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Het gegeven dat de beslissing van de commissaris-generaal verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog niet zou zijn betekend, hetgeen bovendien een loutere bewering betreft, doet geen afbreuk aan het gegeven dat op dat ogenblik de procedure voor de

commissaris-generaal wel degelijk reeds was afgesloten. Ook waar verzoekster stelt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zij reeds beroep had ingesteld bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal kan de Raad slechts vaststellen dat dit gestelde feitelijke grondslag mist. Verzoekster diende immers pas op 24 augustus 2015 bij de Raad een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat verweerder correct vaststelde dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal verzoeksters asielaanvraag had afgewezen en dat zij niet beschikte over een geldig paspoort dat was voorzien van een geldig visum. Dit laatste wordt door verzoekster ook niet betwist.

Verzoekster heeft bij de Raad inderdaad een opschortende procedure ingeleid tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 juli 2015. Het loutere feit dat verzoekster een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat zij over een legaal verblijf beschikte. Dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet).

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert de vluchtelingenstatus te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft. Aldus blijkt evenmin dat er nog sprake was van een legaal verblijf dat verhinderde dat verweerder toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat verzoekster heeft ingediend werd haar een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de Vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

De Raad van State oordeelde ook reeds dat in de thans voorliggende situatie geen enkele wetsbepaling zich verzette tegen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 10 maart 2015, nrs. 11.124 (c), 11.125 (c) en 11.126 (c))

Verzoekster betoogt nog dat “*de richtlijn 2008/115/EG*” van 16 december 2008 en “*de richtlijn 2005/85/EG*” van 1 december 2005 zijn miskend, nu reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd hangende de beroepstermijn. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze verwijst naar een enige concrete bepaling in de betreffende richtlijnen of enige nadere toelichting aan de hand van de concrete bepalingen van deze richtlijn naar voor brengt. Een louter algemene verwijzing naar de betreffende richtlijnen, die bovendien reeds zijn omgezet in nationale wetgeving, kan niet volstaan opdat het onwettig karakter van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld.

Verder kan worden opgemerkt dat de Raad het beroep in volle rechtsmacht van verzoekster bij arrest nr. 160 377 van 19 januari 2016 heeft verworpen en dat haar opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er blijkt niet dat verzoekster een cassatieberoep instelde tegen dit arrest bij de Raad van State. Aldus blijkt niet dat verzoekster nog een belang heeft bij haar betoog dat erop neerkomt dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven voordat haar asielpprocedure definitief was afgesloten.

3.1.2.3. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat verweerder niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze handelde, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht ook niet kan worden vastgesteld. Verzoekster maakt verder met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat zij zich dienstig kan beroepen op enige concrete bepaling vervat in de richtlijnen 2005/85/EG en 2008/115/EG.

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn beslissing is gekomen. Er blijkt niet dat hij met enig dienstig gegeven ten onrechte geen rekening hield, of naliet hiernaar een gepast onderzoek te voeren. Er blijkt in dit verband niet dat verweerder zich, wanneer hij overeenkomstig artikel 52/3 juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel verplicht is tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vermag te steunen op de kort daarvoor genomen beslissing van de commissaris-generaal waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zonder de beoordeling van de commissaris-generaal inzake het reëel risico beschermd door artikel 3 van het EVRM over te doen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, en de aangehaalde wettelijke bepalingen, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing met overdreven spoed zou hebben gehandeld of dit bevel voortijdig zou hebben genomen. Een schending van het fair play-beginsel kan aldus niet worden weerhouden.

3.1.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtzekerheidsbeginsel werd miskend. Zij toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

3.1.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad wijst erop dat – in zoverre verzoekster verwijst naar de risico's inzake artikel 3 van het EVRM zoals zij deze als asielzoeker naar voren heeft gebracht – artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat zowel door de commissaris-generaal als door de Raad in zijn arrest nr. 160 377 van 19 januari 2016 reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd geoordeeld dat dit niet het geval is. Er blijkt niet dat verzoekster thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen.

Verzoekster stelt verder nog op bijzonder algemene wijze dat er wel degelijk sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Zij betreft dit betoog evenwel niet op haar concrete, persoonlijke situatie. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft. Enig medisch stuk wordt door haar ook geenszins voorgelegd. Zij beperkt zich op dit punt aldus tot blote beweringen, zonder enig begin van bewijs voor te leggen.

Een miskenning van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.8. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Er blijkt aldus niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op deze verdragsbepaling.

3.1.2.9. Verzoekster beroept zich verder op een schending van artikel 8 van het EVRM. Op geen enkele wijze licht zij evenwel toe welk privé- of gezinsleven zij dan wel wenst in te roepen of op welke wijze er dan wel sprake zou zijn van een miskenning van haar recht op een privé- of gezinsleven. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

3.1.2.10. Verzoekster lijkt, waar zij zich beroept op een miskenning van artikel 13 van het EVRM, aan te geven dat de thans bestreden beslissing haar een daadwerkelijke rechtsbescherming inzake haar asielaanvraag ontnemt.

De Raad wijst er evenwel op dat, zoals hierboven reeds werd geduid, overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet verzoekster zowel tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn als tijdens het onderzoek van dit beroep door de Raad was beschermd tegen een gedwongen verwijdering van het grondgebied. De wet garandeerde aldus dat verzoekster, ondanks het bevel overeenkomstig het model van de bijlage 13quinquies, de uitkomst van haar beroep in België kon afwachten. De Raad benadrukt verder dat artikel 6, § 1 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen in beginsel voorziet in materiële hulp – oftewel de hulp die verleend wordt binnen een opvangstructuur en die met name bestaat uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding, de toegang tot juridische bijstand, de toegang tot diensten als tolkdiensten of opleidingen, evenals de toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer – voor elke asielzoeker gedurende de hele asielprocedure. In dit verband wijst de Raad er ook op dat artikel 52/3, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat indien de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, onverwijld wordt beslist tot een verlenging van het reeds afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject. Overeenkomstig artikel 6, § 1 van voormelde wet van 12 januari 2007 eindigt de materiële hulp in beginsel wanneer de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend aan de asielzoeker, is verstreken. Verzoeksters bijzonder algemene uiteenzetting dat een persoon die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten het recht kan verliezen op sociale steun, waardoor deze wordt beroofd van bestaansmiddelen en aldus zou kunnen worden gedwongen het grondgebied te verlaten gedurende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, vermag aldus geenszins te overtuigen. Aldus blijkt evenmin dat verzoekster onder verwijzing naar een arrest van het toenmalige Arbitragehof van 22 april 1998 dienstig kan stellen dat zij als gevolg van de bestreden beslissing geen enkele sociale steun meer zou ontvangen waardoor zij zou kunnen worden gedwongen hangende haar asielaanvraag België te verlaten. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting geenszins concreet aannemelijk dat als gevolg van de thans bestreden beslissing haar een daadwerkelijke rechtsbescherming inzake haar asielaanvraag wordt ontnomen. Intussen werd verzoeksters asielprocedure ook definitief afgesloten, en heeft zij haar grieven in dit verband ter beoordeling kunnen voorleggen aan de Raad, waardoor andermaal ook niet blijkt dat zij nog enig belang behoudt bij haar grief.

Ten slotte merkt de Raad ook nog op dat artikel 13 van het EVRM niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van deze bepalingen inhoudt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

3.1.2.11. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 48, 48/1, 48/2 en 48/3 van de Vreemdelingenwet ontbreekt een duidelijke uiteenzetting betreffende de wijze waarop deze bepalingen zijn miskend door het nemen van de thans bestreden beslissing. Er blijkt niet dat deze bepalingen zouden zijn miskend louter door het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hangende de beroepstermijn inzake de afgewezen asielaanvraag. De aangehaalde rechtspraak van de Raad van State stelt zulks ook geenszins. De Raad benadrukt dat het bestreden bevel zelf geen uitspraak doet over de vraag of verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een artikel 48/1 van de Vreemdelingenwet is verder onbestaande. De Raad stelde in zijn arrest nr. 160 377 van 19 januari 2016 ook reeds vast dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk, minstens ongegrond.

3.1.2.12. In de mate dat verzoekster zich vervolgens beroept op een schending van “de richtlijn 2004/83/EG” merkt de Raad andermaal op dat zij nalaat enig concrete bepaling te duiden van deze richtlijn die zij in casu geschonden acht, laat staan dat zij dan ook aannemelijk zou maken dat zij zich nog rechtstreeks kan beroepen op deze bepaling, nu deze richtlijn reed werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, eveneens onontvankelijk.

3.1.2.13. Verder dient erop gewezen te worden dat artikel 1 van de Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572; RvS 25 februari 2008). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd.

3.1.2.14. Verzoekster beroept zich nog op een miskenning van de artikelen 7 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Enige toelichting betreffende de wijze waarop deze bepalingen zouden zijn miskend, ontbreekt. Deze bepalingen betreffen ook de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die in casu niet aan de orde is. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

3.1.2.15. Ook waar verzoekster zich beroept op een miskenning van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel ontbreekt een duidelijke uiteenzetting welke gelijke gevallen ongelijk worden behandeld of welke ongelijke gevallen gelijk worden behandeld en op welke wijze er sprake zou zijn van een discriminatie. Dit onderdeel van het middel dient andermaal, bij gebreke van de vereiste toelichting, als onontvankelijk te worden beschouwd.

3.1.2.16. De uiteenzetting van verzoekster laat ten slotte niet toe vast te stellen dat enig nog niet besproken algemeen rechtsbeginsel of enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke algemene rechtsbeginselen of welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.1.2.17. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsvereiste. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing is genomen door een onbevoegde overheid. Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt uitgevaardigd te zijn door de overheidsdienst van binnenlandse zaken, daar waar artikel 1 van de Vreemdelingenwet het uitdrukkelijk heeft over de minster en dus ook het ministerie die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en nergens enig motief kan worden gevonden wat de overheidsdienst binnenlandse zake te maken zou hebben met de bestreden beslissing.

Dat geen enkel motief te vinden is nopens de bevoegdheid ter zake van het ministerie van binnenlandse zaken.

Dat de bestreden beslissing luidens de betekening genomen is door een onbevoegde overheid, nu in zake regularisatie de miniser van migratie en asielbeleid bevoegd is. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009). Dat artikel 1 van de Vreemdelingenwet geschonden is nu een andere minister zou beslist hebben dan de minister omschreven in artikel 1 van de vreemdelingenwet.

Dat niet aangegeven wordt waarom een andere minister zou beslist hebben.

Dat de bestreden beslissing zelve de motieven dient te bevatten en er niet mag verwezen worden.

Dat de beslissing op een essentieel punt niet kan gemotiveerd zijn nu de landen die men dient te verlaten juist tot een primordiaal punt behoort van de beslissing.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele

motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg, in de huidige wetgeving dienen de motieven trouwens in de beslissing zelve te staan).

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen;(...) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...)onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt., nr. 79.014, dd. 2 maart 1999).

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)".

3.2.2.1. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing werd genomen door een ambtenaar van de FOD Binnenlandse Zaken en dat dit erop wijst dat deze beslissing uitgaat van een onbevoegde overheid, wijst de Raad erop dat deze kritiek geen steek houdt. In fine van de beslissing wordt aangeduid dat attaché P. V. B. de beslissing heeft getroffen voor de "Staatsecretaris voor Asiel en Migratie". Het betreft een attaché die behoort tot de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingen-zaken, waarover de staatsecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, conform artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden (BS 10 februari 2015) de voogdij uitoefent.

De Raad wijst er op dat de bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid, van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, *Rev.b.dr.const.* 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 5 februari 2015 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Hij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet worden betwist dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er kan tevens worden gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers, dat als volgt luidt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet, en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Hij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat.

In casu werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, meer bepaald door attaché P. V. B.. Dit vindt zijn grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“[o]nverminderd [...] moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]”*.

Aldus blijkt niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er ook op dat de kwestie van de bevoegdheid losstaat van de motiveringsvereiste. Verzoeksters betoog dat diende te worden gemotiveerd inzake de bevoegdheid van het ministerie van Binnenlandse Zaken, heeft geen uitstaans

met de eigenlijke motivering van de genomen beslissing. Er kan niet worden ingezien waarom het bestuur in zijn beslissing zou moeten motiveren inzake de bevoegdheid van de steller van de akte. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat deze werd genomen door een attaché als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, derwijze dat verzoeker hiervan kennis kon nemen.

3.2.2.2. Verzoekster betoogt vervolgens dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, omdat niet wordt gemotiveerd welke landen zij dient te verlaten. Zij stelt dat er *“niet mag verwezen worden”*. De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangeeft dat verzoekster het grondgebied van België dient te verlaten, *“evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Hierbij wordt in een voetnoot toelicht dat het hier de andere staten betreft die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. Haar betoog mist aldus feitelijke grondslag. Dit gestelde in de bestreden beslissing kan ook volstaan opdat verzoekster kennis kan nemen van de draagwijdte van de bestreden beslissing, derwijze dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motivering haar niet in staat zou stellen te weten van welke landen zij het grondgebied dient te verlaten. Daarenboven heeft verweerder in de bestreden beslissing ook nog geduid dat een lijst van deze staten toegankelijk is via de website dofi.ibz.be, rubriek *“informatie”* en *“lijst lidstaten EER/EU/SCHENGEN”*. Er blijkt niet dat verweerder in dit verband ter verduidelijking niet zou kunnen verwijzen naar een website die publiek toegankelijk is voor iedereen voor een exacte lijst van de betreffende landen.

Waar verzoekster voor het overige verwijst naar rechtsleer en rechtspraak inzake de motiveringsplicht dient de Raad op merken dat verzoekster met haar theoretisch betoog daarvan geen schending aantoonde.

Een miskenning van de motiveringsvereiste of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt andermaal niet aangetoond.

3.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de motiveringsvereiste. Zij stelt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing zelf niet opgeeft welke landen er juist dienen verlaten te worden in de beslissing zelve en enkel verwijst naar een website, welke in principe van dag tot dag zou kunnen worden aangepast, waar door de beslissing in principe niet kan gemotiveerd zijn en niet beantwoord aan het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid.

Dat de bestreden beslissing zelve de motieven dient te bevatten en er niet mag verwezen worden.

Dat de beslissing op een essentieel punt niet kan gemotiveerd zijn nu de landen die men dient te verlaten juist tot een primordiaal punt behoort van de beslissing.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10

november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg, in de huidige wetgeving dienen de motieven trouwens in de beslissing zelve te staan).

Dat de Raad van State oordeelde : "dat de motivering zonder nadere precisering of toelichting zodanig algemeen en vaag is dat ze de Raad van State niet toelaat zijn controle op de wettigheid van de bestreden beslissing uit te oefenen, en meer bepaald om uit te maken of de aanvraag tot het verkrijgen van de hoedanigheid van vluchteling om al dan niet rechtens verantwoorde redenen werd afgewezen; (...) dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed; dat zij aldus het motiveringsbeginsel schendt, vervat in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, luidens hetwelk "elk vonnis met redenen omkleed is"; dat het (...) onderdeel van het (...) middel gegrond is," (RvSt., nr. 79.014, dd. 2 maart 1999).

Dat de beslissing het waarom van de beslissing moet opgeven (Cfr. RvSt. nr. 78.723 dd. 12 februari 1999).

Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)".

3.3.2. De Raad verwijst, wat het derde middel betreft, naar de bespreking van het tweede middel. In zoverre verzoekster bijkomend nog betoogt dat de lijst van Schengenlanden zoals vermeld op de website van dag tot dag kan veranderen, waardoor de beslissing niet gemotiveerd is en niet beantwoordt aan het rechtszekerheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat de beslissing op dit punt wel degelijk voldoende duidelijk is waar wordt aangegeven dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten van alle lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Verzoekster kan aldus kennis nemen van de draagwijdte van de bestreden beslissing. Er kan ook niet worden ingezien dat het strijdig zou zijn met de rechtszekerheid waar wordt verwezen naar een website waarop steeds up-to-date staat vermeld welke deze lidstaten zijn. Dit bevordert net de duidelijkheid op dit punt voor de betrokken vreemdeling en de voorzienbaarheid en de toegankelijkheid van het recht. Verzoekster is niet ernstig waar zij lijkt aan te geven dat uit het gegeven dat de Schengenlidstaten in de tijd kunnen veranderen zou volgen dat de bestreden beslissing niet rechtmatig is genomen. Een schending van de motiveringsvereiste of van het rechtszekerheidsbeginsel kan andermaal niet worden vastgesteld. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS